

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

www.ourlife.in.ua

№ 11 (2500) ЛИСТОПАД 2019

Театру міміки
та жесту

**«Райдуга»
– 50 років!**

ТЕАТР — ЦЕ СВЯТЕ!

ІНТЕРВ'Ю З ТЕТЯНОЮ ПОПОВОЮ
ТА ВОЛОДИМИРОМ КОВАЛЕМ

Гордість театру і УТОГ

Василь Стьопкін
Заслужений артист України

Ніна Зайонц
Заслужений працівник культури України

Олександр Кушніренко
Заслужений артист України

Олена Каплан
Заслужена артистка України

Ольга Кіраш
Заслужена артистка України

Тетяна Вуйцик
Заслужена артистка України

Олександр М'ягих
Заслужений артист України

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://ourlife.in.ua>

Індекс 60981

Видається з 1967 року
Газета виходить раз на місяць

№ 11 (2500) листопад 2019

- замовлення № 3301410
- підписано до друку — 18.11.2019
- тираж — 3 092 прим.

Комп'ютерний набір і верстка виконані організаційно-видавничим відділом виконавчого апарату ЦП УТОГ

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150, вул. Велика Васильківська, 74.

Регістраційний № 753, серія KB, від 28 липня 1994 р.

Державне видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

Редактор — Н. Каменська

Кореспондент — І. Назарова

Комп'ютерна верстка та дизайн — П. Моргунов

контакти:

тел.: (044) 287 21 80

ourlife@ukr.net,
ourlife.utog@gmail.com

<https://ourlife.in.ua>
<https://t.me/ourlifeinua>

УВАГА! ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА НА 2020 РІК!

Повідомляємо про вартість передплати нашої газети на 2020 рік. На жаль, ця сума зросла, причому повністю за рахунок подорожчання послуг Державного підприємства «Преса».

Повна вартість нашого видання з доставкою і з оформленням передплати на пошті становитиме у 2020 році:

- на 1 міс. — **9 грн 27 коп.;**
- на 6 міс. — **44 грн 02 коп.;**
- на 3 міс. — **25 грн 21 коп.;**
- на 12 міс. — **83 грн 34 коп.**

Отже, на 12 місяців загальна вартість передплати з доставкою для розповсюдження на території України складатиме 83 грн. 34 коп.

Як і цього року, у наступному році газета «Наше життя» буде виходити **у вигляді журналу формату А4 з 4 кольоровими сторінками обкладинки 12 разів на рік, тобто 1 раз на місяць.**

Передплатити газету можна також і на 1, 3, 6 місяців, оформивши передплату в будь-який час.

Де? У будь-якому поштовому відділенні, в оператора, який відповідає за передплату. У сільській місцевості можна звернутись з проханням до листоноші.

Як? Взяти передплатну квитанцію, заповнити її і віддати оператору. Сплатити вартість передплати з доставкою і оформленням передплати у поштовому відділенні.

Нагадуємо, що передплатний індекс газети «Наше життя» — **60981.**

Передплачуйте і залишайтеся з нами!

Державне підприємство по розповсюдженню періодичних видань «Преса» повідомляє, що передплата на періодичні видання на 2020 рік триває:

- за електронною версією Каталогу видань України «Преса поштою»
- за друкованим Каталогом видань України «Преса поштою».

Передплату можна оформити за «Каталогом видань України «Преса поштою»:

- на сайті ДП «Преса» www.presa.ua
- на сайті ПАТ «Укрпошта» www.ukrposhta.ua
- у відділеннях поштового зв'язку
- в операційних залах поштамтів
- в пунктах приймання передплати.

До уваги читачів з Донецької та Луганської областей!

Жителям Донецької та Луганської областей за окремим каталогом також надано можливість передплачувати нашу газету. Її індекс для Донецька і Луганська — 86890. Вартість на рік — 73,07 грн. За детальною інформацією звертайтеся до поштових відділень за місцем проживання!

ТЕАТР — ЦЕ СВЯТЕ!

Інтерв'ю з Тетяною Поповою та Володимиром Ковалем

**Тетяна
КОРНІЄНКО,
Наталія
КАМЕНСЬКА**

Напередодні ювілейних заходів, присвячених 50-річчю театру міміки та жесту «Райдуга» Культурного центру УТОГ, ми зустрілися з Тетяною Поповою та Володимиром Ковалем, які сьогодні є одними з його провідних акторів.

Крім ювілею рідного театру, Тетяна і Володимир в цьому році відзначають свої особисті творчі ювілеї — вони, відповідно, вже 30 і 25 років виходять на сцену у складі трупі цього унікального театру глухих акторів.

— Тетяно та Володимире, як ви стали артистами театру? Хто і що дало поштовх вашому творчому розвитку?

Володимир Коваль: — Коли я в 1990 році закінчив школу, побачив у газеті «Наше життя» оголошення про конкурс в театрі «Райдуга» і про експериментальний набір до естрадно-циркового училища. Вирішив спробувати — і вступив. Ще під час навчання почав виступати в складі театральної трупі. Так що я на сцені вже більше 25 років.

Тетяна Попова: — Я в юності взагалі не знала, що є театр в Києві. Вступила до швейного училища для глухих в м. Красний Луч Луганської області. Коли туди приїхав на гастролі театр «Райдуга», керівник танцювального колективу, в якому я виступала разом з чуючими танцюристами, порадив мені зустрітися з директором театру.

Переговори пройшли успішно, однак я спочатку закінчила училище, працювала швачкою в Сімферополі, потім вступила до Гомельського машинобудівного технікуму... У друзів запитала, чи варто мені подавати документи в «Райдугу». А вони відповіли, що мені, такій маленькій і худенькій, краще в театрі виступати, ніж біля верстата стояти. І я написала в Київ, дізналася, що потрібно підготувати для вступу, пройшла відбір і мене взяли.

— Чи пам'ятаєте ви, в якій ролі вперше виступили в складі театру «Райдуга»?

В.К.: — Вперше я вийшов на сцену, ще коли навчався — брав участь у масовці в спектаклі «Казковий декоратив». А потім уже у нас з Тетяною були головні ролі в спектаклі «Свято в джунглях», де я грав Алігру...

Т.П.: — А я — Нінігру! Але це не перша моя роль. До цього я зіграла принцесу в «Музичній скриньці».

— А що вам більше за все подобається в театрі? Які відчуття у вас він викликає?

Т.П.: — Це наш другий дім!

В.К.: — Ми хочемо дарувати радість глядачам! Театр — це для нас святе.

— Ви обидва належите до середнього покоління акторів «Райдуги». А з ким із найпершого складу трупі ви виходили на сцену? Чи можете ви назвати їх своїми вчителями?

В.К.: — Крім тих знань, що отримали в училищі, ми багато як професіонали взяли у старшого покоління артистів театру, зокрема із жести мови, жанрового розмаїття та створення образів. Ми дуже вдячні за це старшим колегам — В.В. Стьопкіну, А.П. Кушніренку, Н.П. Зайонц та іншим.

Під час навчання в училищі викладачі ставили нас, глухих, у приклад чуючим студентам, підкреслюючи багатоманіття створених нами образів. І ми цим пишалися, звичайно.

— А ви працювали на сцені й знімалися в кіно з чуючими акторами?

В.К.: — Так, такий досвід є. Здебільшого знімався в епізодичних ролях і в короткометражках. Ще разом з Віталієм Науменко співали жести мовою в кліпі на пісню Віктора Цоя «Перемен», яку виконував репер Ларсон.

Т.П.: — У мене була маленька роль в серіалі «Агент».

— Ви виступаєте в спектаклях, а також виконуєте танцювальні номери, пісні в жестовому виконанні, номери оригінального жанру і багато іншого. Що з цього розмаїття вам подобається найбільше?

В.К.: — Я з дитинства захоплююся пантомімою, а ще обожнюю фольклорні танці.

Т.П.: — І я люблю танцювати!

— Ви вже багато років виступаєте і у вас, напевно, було багато поїздок? А в якій країні найбільше сподобалося?

В.К. і Т.П. (згадують, доповнюючи один одного): — Так, гастролей було багато. В Іспанії були кілька разів — в різних містах. Німеччина, Австрія, Словаччина, Фінляндія... А найбільше нам сподобалося в Іспанії!

— **Як вам вдається запам'ятати такий великий обсяг інформації: слова і жести ролей, всі необхідні рухи? Чи є у вас якісь секрети кращого запам'ятовування?**

Т.П.: — Слова запам'ятовуємо напам'ять. Іноді під час вистав забуваємо текст і нам підказують перекладачі і ті з колег, хто стоїть за лаштунками.

В.К.: — У нас був спектакль «Гонорари Арбата» («Ліфт на сьоме небо»), в якому було дуже багато слів. Ми постійно вчили текст, вдома повторювали, кожен день репетирували. З диктором-перекладачем працювали разом, щоб при озвучуванні ролей були злагоженість і взаєморозуміння. А взагалі ми намагаємося знаходити вихід — у цьому наш маленький секрет.

— **Зараз виходи на сцену трапляються не так часто, як хотілося б. Чи відчуваєте ви труднощі входження в творчу форму після вимушених перерв?**

В.К.: — Так, справді складно. Ми працюємо над собою, намагаємося вдома повторювати. Двічі на тиждень приходимо на репетиції до Культурного центру УТОГ. Складно за короткий проміжок часу на репетиції все запам'ятати, щоб потім вдома самостійно повторювати і показати результат.

— **Володимир вів заняття гуртка в Київській спецшколі. Чи вдалося відкрити юні таланти?**

В.К.: — Спочатку я п'ять років працював в естрадно-цирковому училищі викладачем по пантомімі серед глухих. На ці заняття приходили і чуючі студенти. Потім звільнився — не було часу поєднувати викладання з роботою в театрі. А в минулому році мене запросили вести гурток у Київській спецшколі № 18. Діти дуже зацікавилися, прагнули вчитися пантомімі, особливо їх приваблював номер «Робот». У одного хлопчика особливо добре все виходило.

Т.П.: — Я з дітьми не працюю. Але у мене був досвід викладання хореографії тут, в Культурному центрі УТОГ. Не було педагогів, мене попросили допомогти, і я вела хореографію.

— **Під час гастролей напевно були цікаві прикольні випадки, про які можна розповісти...**

В.К.: — Був такий випадок: у 1994 році ми вперше виступали в Іспанії на фольклорному фестивалі, привезли туди танцювальні номери — «Гопак», «Буковинський» та «Шевчик». У перший день виступали в приміщенні, а на другий — просто неба на вулицях

міста. Було дуже багато глядачів, зокрема й чуючі. Всім дуже сподобався наш «Гопак» — гарні яскраві костюми, червоні чоботи і виступ теж яскравий. Раптом посеред нашого виступу зникла музика, але перекладачі продовжували відраховувати ритм, а ми як професіонали тримали темп. А в кінці музика включилася, і ми потрапили точно в ритм. Зал спочатку завмер, а потім вибухнув оплесками. У складі нашого колективу є і повністю глухі артисти, але й вони не підвели, не збилися з ритму. Тут головне — злагоженість колективу і відчуття дружнього плеча.

Ще випадок: ми летіли до Іспанії, вже на інший фестиваль в місті Сарагоса, з пересадкою в Лондоні. При пересадці ми через тоноване скло спостерігали, як завантажують наш багаж і побачили, як одна з наших валіз з костюмами, яка належала Саші Чубко, випала із загального потоку. Ми стали подавати знаки персоналу, але нас за склом не помітили.

В результаті через затримку багажу нас залишили ночувати в Лондоні — безкоштовно забезпечили готелем і харчуванням в ресторані з японською кухнею. А на фестиваль ми не запізнилися — часу було достатньо.

— **Ваші ювілейні побажання театру і колегам по сцені?**

Т.П.: — Молодим хочу побажати творчих перспектив, а нам, старшому поколінню — більше вистав. Ще хотілося б, щоб театр працював кожен день...

В.К.: — Чекаємо приходу в театр талановитої молоді, якій ми передамо свій досвід, щоб не переривалися його традиції.

— **Знаю, що у вас незабаром, 26 листопада, — прем'єра нового спектаклю «Стукати не треба». Це буде цікаво?**

Т.П.: — Це ж інтрига! Поки наперед не можемо говорити!

В.К.: — Приходьте на наші вистави! Ми будемо раді вас бачити!

Повний текст і відео — на сайті газети

ВІТАННЯ ПРЕЗИДІЇ ЦП УТОГ З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ ТЕАТРУ МІМІКИ ТА ЖЕСТУ «РАЙДУГА»

Президія Центрального
правління Українського
товариства глухих

Керівництву і колективу театру міміки та жесту «Райдуга» Культурного центру УТОГ
Ветеранам театру міміки та жесту «Райдуга»

Вельмишановні друзі!

Відзначає 50 років від дня свого заснування унікальний творчий колектив, один з небагатьох професійних театрів глухих у світі — театр міміки та жесту «Райдуга» Культурного центру УТОГ, який є лауреатом та переможцем багатьох міжнародних і всеукраїнських конкурсів та фестивалів і натхнення творчість якого відома далеко за межами України!

Біля джерел створення театру «Райдуга» стояв видатний діяч нашого Товариства Ісаак Аронович Сапожников, який був його організатором і першим директором і зробив все, щоб заповітна мрія глухих українців про свій професійний театр стала чудовою реальністю. Саме Сапожников заклав міцні підвалини кадрового потенціалу театру і визначив його жанрове розмаїття. З-поміж найталановитіших учасників художньої самодіяльності УТОГ пройшли конкурсний відбір і були зараховані до трупі новоствореного театру 32 актори з порушеннями слуху, які й склали його перший творчий колектив.

Стали по-справжньому легендарними імена Василя Стьопкіна, Олександра Кушніренка, Анатолія Василенка, Олександри Мізгіррової, Володимира Шахова та багатьох інших. Їхню естафету продовжували й зараз гідно продовжують нові покоління акторів театру. За період своєї професійної діяльності творчий колектив театру був і є взірцем високого мистецтва, самобутньої культури глухих і великого творчого потенціалу осіб з порушеннями слуху.

Ціла плеяда талановитих особистостей — акторів, режисерів, дикторів, працівників сцени — радувала своєю творчістю численних прихильників театрального мистецтва, понад 770 разів зігравши для них більше півсотні вистав, прикрасивши своєю неповторною участю незліченні концертні та урочисті заходи, гідно представивши культуру глухих України на гастролях, конкурсах і фестивалях,

зокрема у країнах далекого і ближнього зарубіжжя.

Незаперечним доказом високого професіоналізму і визнання таланту творчого складу театру «Райдуга» стала висока оцінка його праці — семеро представників його колективу мають звання «Заслужений артист України» і «Заслужений працівник культури України».

Ми пишаємося, що наше Товариство має самобутню театральну школу, підвалини якої закладені ще 50 років тому видатними акторами та режисерами й активно розвивалися народними аматорами. Нинішнє покоління митців сцени примножує здобутки своїх видатних попередників. І доказом того слугують урочисті заходи та прем'єра нового спектаклю, які відбуваються зараз.

Шлемо наші найщиріші вітання зі славним 50-річним ювілеєм театру міміки та жесту «Райдуга»! Упевнені, що попереду у нього багато нових мистецьких здобутків і перемог. Бажаємо колективу театру творчих успіхів, чудових вистав, міцного здоров'я, родинного щастя та добробуту!

СЛУЖИТИ МЕЛЬПОМЕНІ!

НАТАЛІЯ КУТІНА,

художній керівник театру міміки та жесту «Райдуга»
Культурного центру УТОГ

Ювілей театру міміки та жесту «Райдуга» Культурного центру Українського товариства глухих — подія особлива!

За 50 років творчого життя театру зіграно більше двох тисяч вистав і концертних програм в Україні, Європі, Америці.

Гордістю театру є його нечуючі актори, які є взірцем професійної акторської майстерності. В їх числі визнані в державі заслужені артисти України: Василь Стьопкін, Ольга Кіраш, Олександр Мягких, Олена Каплан, Олександр Кушніренко, Тетяна Вуйцик та заслужений працівник культури України Ніна Зайонц.

Кращі титули на всесвітніх та міжнародних конкурсах визначають сьогодні заслуги театру:

- на Міжнародному фестивалі ілюзії та магії у м. Лос-Анжелес (США) заслужена артистка України О. Кіраш і артистка О. Майкоп стали переможницями в жанрі сценічної ілюзії;
- на Міжнародному фестивалі національної хореографії в м. Мадрид (Іспанія) та на Міжнародному фестивалі особливих театрів в м. Астана (Казахстан) провідний артист театру В. Коваль став Королем пантоміми та хореографії;
- на Міжнародному фестивалі культури та мистецтва глухих «Сальвіа» у м. Гельсінкі (Фінляндія) наш театр отримав Гран-прі фестивалю.

Перелік цих нагород та визнання нашого унікального колективу можна було б продовжити...

Пріоритет театру — його репертуар, в якому кожен глядач знайде своє — особливе і неповторне. В ювілейний 50-й театральний сезон театр «Райдуга» увійшов з репертуаром з 10 вистав та шоу-програм, у числі яких українська, світова та сучасна драматургія. Творчий почерк театру відрізняє його від інших у жанровому підході до театральних перфомансів та експериментів. Театр «Райдуга» — це вистави-фестивали, мюзикли, інтриги, поетичні та пластичні драми, водевілі, ілюзійно-пластичні, пантомімічні шоу-програми. Вони зрозумілі всім, адже пантоміма, пластика і жест — інтернаціональні на сприйняття.

Театр вдячний своєму засновнику — громадському діячу Українського товариства глухих І.А. Сапожникову, який в далекі 60-ті роки ХХ століття довів доціль-

ність створення нашого театру і з омріяної мети зміг перетворити його у реальність. На його честь театр «Райдуга» створив поетичну виставу «Тиха зірка» за мотивами поетичних творів Ісаака Ароновича.

Коріння театру потужне. Це його актори, глядачі, репертуар. Вже третє покоління молодих акторів поповнює діючу труп театру. Кожен з акторів — це своєрідна перлинка в багатому намисті театру і ми не можемо не назвати їх: Оксана Абрам, Анастасія Агапова, Тетяна Вуйцик, Тетяна Гикава, Юлія Іващенко, Володимир Коваль, Богдан Лукович-Чайка, Валерій Марущак, Ігор Малік, Марина Нагуляк, Віталій Науменко, Тетяна Попова, Владислав Сак, Олександр Чубко.

Режисерське управління та служби театру — це завжди незримий значний обсяг роботи. Їх не видно на сцені, але без них не відбувається дія: Олександр Ващенко — світло; Анатолій Зубенко, Ольга Кіраш — костюми; Надія Крицька — реквізит; Олександр Кочеванов — завідуючий музичною частиною; Наталія Кравцова, Наталія Дмитрук, Наталія Якунченкова, Ангеліна Орешкова — перекладачі жестової мови, диктори.

Завдячуючи багаторічній дружній, творчій співпраці театру з Київською муніципальною академією естрадного та циркового мистецтва, у цьому виші наші актори отримують освіту за фахом «Актор естради, театру, цирку». Ці творчі взаємовідносини і сьогодні потужні, вони дають надію на нову хвилю в творчому професійному мистецтві театру міміки та жесту «Райдуга» в наступні роки та десятиліття.

Нинішній ювілейний сезон театр розпочав виступами на фестивалі у Кривому Розі та гастрольями у Німеччині (Штендаль, Берлін, Гамбург, Бремен, Ганновер, Лейпциг).

Акторська доля — вічна боротьба добра і зла,

як у житті, на сцені.

Акторська доля — не проста вона — служити чесно

й вірно Мельпомені.

ТЕПЕР «РАЙДУГА» СТАЛА ЗОЛОТОЮ!

Віталій Корніяка (режисер, Київ)

Щиро та по-ностальгійному ніжно вітаю зрілу «Райдугу» зі знаменним повноліттям. Пригадую, як чверть сторіччя тому театр святкував 25. Це був непростий вік, коли в акторів-засновників уже виблискували сріблом скроні, назрівали й перезрівали таланти й творчі врожаї, палахкотіли грози, а юне поповнення вчасно вплітало свої нові барви в ту «Срібну Райдугу»... Однак, на щастя, талант і мистецтво не вимірюються числами, а сцена любить не за роки, а за щирість і людяність, уміння, натхнення і високий професіоналізм. Тепер «Райдуга» стала золотою! Нехай вона й надалі весело нависає над магічним простором чарівної сцени та осяє моменти справжньої творчості, правди та краси. Зі святом — усіх причетних — творчих людей цього театру всіх поколінь!

Софія Брант-Перельман (костюмер, перекладач, Ізраїль):

С юбилеем, дорогой театр «Радуга»! С праздником, молодые и талантливые актеры! И главное — с праздником всех тех, кто стоял у истоков этого, непростого и удивительного, родника искусства. Вспомните людей, что учили вас творить: Новосельского, балетмейстеров, педагогов по пантомиме, Письменную Зою Захаровну, и конечно же актеров: Степкиных, Шахова, переводчицу Тоню Курашову. Очень жаль, что ушел в мир иной Саша Кушниренко...

Счастья всем, кто сегодня достойно представляет театр на сцене и стоит у его руля. Я пришла в театр, когда мне было 17 лет. Сегодня я живу в Израиле.

Помню и люблю вас.

Від імені всіх ветеранів УТОГ:

Поздравляем театр «Радуга» с замечательным событием в истории театра — 50-летием со дня его образования!

Ветераны, как никто другой, прекрасно помнят те времена, когда новорожденный театр глухих в Украине делал первые шаги, его становление и стремительный взлет, когда только одно слово «Радуга» имело магическое воздействие на неслышащих и не только...

...Как быстро пролетело время! Много воды утекло, многое изменилось, многих актеров, которые были «пионерами» театра, уже нет с нами...

Но «Радуга» живет! Мы, ветераны, желаем нашему театру вдохновения и творческих успехов. И пусть сияние «Радуги» будет вечным!

«Радуга», мы тебя любим!

Аліні Каіржанова, Улі Дуніє (м. Астана, Казахстан):

Поздравляем театр «Радуга» с юбилеем. Желаем дальнейшего процветания и успехов в вашем деле. Было очень приятно работать с вами. При первой же встрече было заметно, какие вы дружные и веселые. А ваши выступления — просто восхитительные! Очень рады, что знакомы с вами. С юбилеем!

С любовью — друзья из Казахстана

Від сябрів з Гомеля:

Театр «Радуга» отмечает свой 50-летний юбилей. Поздравляем вас со столь знаменательным событием! Ваш театр имеет богатую историю и преемственность поколений. За все время своей плодотворной деятельности он приобрел весомый авторитет не только в своей стране, но и далеко за ее пределами.

Ваш театр решительно и настойчиво идет к поставленной цели, к творческому успеху. Желаем вам прогресса, творческого поиска, высокого профессионализма и глубокого художественного содержания ваших спектаклей.

С наилучшими пожеланиями и искренним уважением —
Гомельская областная организация ОО БелОГ

Привітання від «усієї Одеси»:

Дорогие друзья!

Одесская областная организация УТОГ и Одесский центр культуры и отдыха УТОГ сердечно поздравляют весь коллектив театра с юбилеем — 50-летием со дня основания театра «Радуга». Пусть вам всегда сопутствуют успех во всех начинаниях и бурные овации благодарных зрителей!

Друзі і прихильники таланту з Донецька:

Нашей «РАДУГЕ» — 50! «Балаганчик из Донбасса» желает «Радуге» еще долго-долго сиять на сценах больших и малых городов!

З нашої «першої столиці»:

Дорогие друзья!

Уважаемый Владимир Михайлович, любимые наши актеры, режиссерско-постановочный отдел, незаменные труженики театральных мастерских!

Сердечно поздравляем вас с Днем создания вашего замечательного театра «Радуга»!

С юбилеем!

Театр для вас — главное дело жизни! В ваших руках — волшебный ключ к сердцам зрителей!

Позвольте процитировать в вашу

честь замечательные строки об актерском призвании:

*«Сердце мы властелины!
Хотим — у вас у всех
Сейчас польются слезы,
Хотим — раздастся смех!
Носителями правды обходим мы страну.
И славим добродетель — тебя, тебя одну!»*

Желаем «Радуге» ярких творческих успехов, полных залов, благодарных зрителей, хороших зарплат, гастролей по всему миру и огромной популярности.

С уважением и признательностью —
Харьковская облорганізація УТОГ, колектив
театра «Ариадна», ОДК УТОГ и многочисленные
поклонники из «первой столицы»

Полтавський БК УТОГ і колектив «Полтавські галушки»:

Щиро вітаємо театр
міміки та жести «Рай-
дуга» з 50-річчям!

*Театр — це храм
емоцій.*

*Тут плаче і сміється
кожен.*

*Гру актора
пропускаємо
крізь серце.*

*Разом з ним радіємо
і переживаємо.*

*Нехай зустріч
з мистецтвом для
вас буде
нагородою!*

*Всіх благ бажаємо,
радості, тепла,*

*Щоб життя було
як кришталева вода.*

МЕЧТА, ВОПЛОЩЕННАЯ В ЖИЗНЬ

Наталья ИВАНЮШЕВА,

Почетный член УТОГ

Трудно передать чувство, которое овладело мной, когда впервые поднялся занавес нашего профессионального театра — Республиканского театра мимики и жеста «Радуга».

Вновь перед моими глазами — незабываемая картина: на сцене стоят артисты, у них на глазах блещут слезы, а зал стоя аплодирует... Многие зрители плакали вместе с актерами. Ведь на сцене были знакомые, но совершенно новые люди. За год они сумели достигнуть таких вершин, к которым идут годами. Тогда я впервые почувствовала гордость и радость победы — победы всего коллектива театра. Театр глухих стал реальностью, а ведь когда-то это было мечтой, и почти не было надежды видеть ее воплощенной в жизнь.

Наверное, УТОГ повезло, что у его истоков стояли прекрасные люди, не только любящие свою работу, но и полные творческих сил: В. Лоос, Н. Коржинецкая, А. Росинский, И. Сапожников. Это они учили культработников, режиссеров, самодеятельных артистов доносить искусство до сердец неслышащих. Это они бросили зерна в плодородную почву, вырастив талантливых участников художественной самодеятельности. Это именно они стояли у истоков создания театра «Радуга».

Вспоминаю слова И.А. Сапожникова, сказанные им однажды: «У нас будет свой театр!». Однако эти слова долго оставались мечтой, и все это время ЦП УТОГ и И.А. Сапожников добивались открытия в Украине своего театра неслышащих.

Исаак Аронович не просто верил, он дрался за свою мечту. Сколько раз приходилось ему брать меня или М. Матульскую и ехать в Москву — в ЦК КПСС, Совет Министров и доказывать, что глухие люди имеют право на профессиональный театр, который не будет просить денег, а будет финансироваться Обществом! Но снова и снова мы возвращались с пустыми обещаниями подумать, разобраться. Москвичам повезло больше, и они открыли свой драматический театр, опередив нас. Но Сапожников мечтал о таком театре, который, в отличие от московского, был бы более доступным и понятным широкому кругу неслышащих зрителей. Он мечтал об эстраде, о жанровых сценках, хореографической палитре, о клоунаде и других жанрах, ну и, конечно же, жестовом исполнении стихов и песен.

Исаак САПОЖНИКОВ

Наталья ИВАНЮШЕВА

И вот, наконец, мечта не только Исаака Ароновича, но и многих других талантливых неслышащих людей воплотилась в жизнь.

В сентябре 1969 года театр открыл двери перед своими будущими актерами. Этому предшествовали конкурсы, отборы, слезы огорчения и радости. И.А. Сапожников стал первым директором театра и сам занимался подбором кадров. В то время я закончила Киевский педагогический институт им. А.М. Горького и попросила председателя ЦП УТОГ К.В. Филонка перевести меня на работу в театр, на должность педагога-консультанта по мимике.

Я лелеяла мечту о том, что жестовая песня зазвучит со сцены так, чтобы глухие слышали её мотив, чувствовали музыку.

В театр пригласили главного режиссера Януковича, который в свое время делал программы для народных артистов Тимошенко и Березина (Тарапунька и Штепсель). Но Янукович не сумел понять замыслов И.А. Сапожникова, да и не очень вникал в специфику и интересы неслышащих, не смог понять их психологию, поэтому вскоре нужно было срочно искать другого главного режиссера. Таким человеком оказался Михаил Ефимович Новосельский.

В театр пришли замечательные педагоги и постановщики, такие как: Евгений Зайцев — прекрасный постановщик хореографических номеров, педагог-репетитор Римма Кувшинова и педагог-постановщик эквилибра и акробатических номеров Василий Кувшинов. Мне доверили разговорный жанр. И началась нелегкая работа с актерами, которые не имели опыта работы на профессиональной сцене.

По истечении времени многое стерлось из памяти,

но одно могу сказать — нелегко давались актерам шаги к профессионализму. Каждый день по два часа все разминались у станка, им «ставили» спины, руки, поворот головы, потом проходили общие уроки мастерства актера, которые вели М.Е. Новосельский и И.А. Сапожников. Затем были занятия по группам: танцоры, чтецы, акробаты.

И все размышляли, как же назвать наш театр. Думали, гадали, а потом решили назвать его ярким словом «Радуга», что отражало наличие в его репертуаре различных жанров искусства (пантомима, хореография, эстрада, песня, цирковые номера, эквилибр, иллюзия). Это название и утвердил президиум ЦП УТОГ — Республиканский театр мимики и жеста «Радуга» УТОГ.

Передо мной лежит пожелтевшая программка нашего первого спектакля — хореографической пантомимы в двух отделениях «Легенда о Радуге». Ведущие — А. Мизгирева и В. Степкин, своими красивыми жестами вводили нас в далекое прошлое нашей Родины: вот плывет ладья Святослава (Николай Васильев), вот идет бой славянина с захватчиком (в исполнении Владимира Шахова и Виктора Журкова), а вот наших девушек ведут в турецкую неволю, но славные запорожцы побеждают врагов.

Дальше рассказывалось о тяжелой доле крепостных и о судьбе великого Кобзаря.

Но вот грянула революция, гражданская война, а затем мирная жизнь была прервана новой войной... Со сцены Марина Снисарь в образе Родины-матери звала своих сынов защитить родную землю. И идут в

бой солдаты (А. Василенко, А. Кушниренко, В. Минченко, М. Пилипенко, В. Хрищенюк), чтобы принести всем мир и покой.

Второе отделение вели Надежда Ольшевская и Владимир Чайкин. Здесь был и эквилибр в исполнении Г. Колотуши, и жонглирование (В. Степкин), и акробатически-хореографическая картинка «Молодые старички» — в исполнении Ю. Соколова и Б. Кривенко. А какие прекрасные были Хивря и Попович в исполнении М. Снисарь (В. Васильевой) и И. Лисового! Нет возможности перечислить все номера и всех исполнителей. И все они стали победителями, преодолев себя, свою глухоту, и доказали, что таланту доступно все.

Вспоминаю, как было интересно работать с А. Мизгиревой. Она не довольствовалась тем, что мы делали в театре, а дома продолжала искать свой образ перед зеркалом, отрабатывала каждый жест. Василий Степкин, работая в театре, падал от усталости, но сумел преодолеть трудности и достичь вершин мастерства.

А в 1970 году, когда состоялась премьера спектакля «Голоса сердец», нас приехали поздравить гости из Москвы, Беларуси, Молдовы, Грузии, из других городов Украины, представители Управления культуры г. Киева, Министерства культуры и другие. Потом были «Горячие тротуары» и много-много других спектаклей.

И все это стало возможным благодаря тому, что у истоков воплощения мечты стояли такие люди, как И.А. Сапожников.

ОТДЫХАЛИ В ПУЩЕ ВЕТЕРАНЫ

Нина БЕЛОВА,
член ВСВ УТОГ

Окончание. Начало в № 9, 10

6 сентября для отдохнувших в УВЦ ветеранов состоялись две экскурсии, которые помогли организовать работники Культурного центра УТОГ и Киевской облорганizations УТОГ: экскурсия трамваем (на 30 человек) и поездка в Межигорье, в резиденцию экс-президента В.Ф. Януковича (на 18 человек).

Незабываемым событием стал праздничный вернисаж «Созвездие талантов», в котором самодеятельные артисты из разных областей Украины с большим подъемом выступили с концертными номерами и порадовали своим искусством зрителей, которые устроили им по окончании концерта бурную овацию.

На прощанье было сделано общее фото, а вечером работники пищеблока организовали прощальный ужин для отдыхающих.

В последний день отдыха ветеранов с утра состоялось заседание ВСВ, на котором был составлен план работы Совета на 2020 год.

Как видите, скучать не приходилось никому, даже во время коротких передышек после обеда и перед ужином на летней площадке проводились мероприятия: конкурс на знание украинских пого-

ворок — Н.И. Белова; «Шоу-комикс «Деаф-отдых» — В.А. Бабин, А.С. Денисова; игровая развлекательная программа — С.А. Вишневская, И.Т. Левин.

После обеда 7 сентября ветераны разъезжались по домам, обменивались адресами, номерами телефонов, делились обещаниями писать, звонить и обязательно приехать на отдых в следующем году.

Хочу выразить большую благодарность всему коллективу ЦП УТОГ за их заботу о ветеранах, а от себя лично — коллективу Киевской организации УТОГ, который занимался вопросом встречи и проводов меня, инвалида-колясочника I группы. Огромное спасибо Дарье Ивановне Березовой — работнику Киевской организации УТОГ, которая была рядом с нами в качестве переводчика жестового языка. На отдыхе с нами находилась и ветеран Общества, переводчик жестового языка Е.М. Зуева, которая тоже активно помогала во всех вопросах. Работники пищеблока вкусно готовили и радовали нас деликатесами, что для большинства ветеранов с их мизерной пенсией — большая роскошь.

Львиная доля нагрузки легла на плечи Г.П. Лапиевой — нашего нового председателя ВСВ, которая, по ее собственному признанию, месяц не могла спокойно спать, волнуясь, как все пройдет. Перефразируя известную поговорку «первый блин комом» хочу отметить, то первый блин получился очень удачным.

Как пожелание, хотелось бы, чтобы заезд ветеранов в 2020 году состоялся в августе. Ведь в сентябре по ночам уже холодно, и, несмотря на обещание «бабьего лета», в «небесной канцелярии» что-то не сложилось с погодой.

И немного о доступности помещений УВЦ для инвалида на коляске: крайне необходим поручень справа — для спуска со 2 этажа большого зала до 1 этажа: перила для подъема есть, а для спуска их нет. У входа в столовую с улицы тоже один поручень, а необходимо два. Никуда не годится пандус в жилом корпусе, его надо дооборудовать резиновым покрытием, а также металлическими держателями, и обязательно сделать второй поручень для спуска.

Мы не говорим: «Прощай, Пуща!», а говорим: «До новых встреч!»

НАШІЙ РІДНІЙ КАФЕДРІ — 60!

Лариса МАЛИНОВИЧ,
вчитель-логопед ДЗО № 55
м. Львова, випускниця НПУ ім.
М.П. Драгоманова, кандидатка
психологічних наук

30 жовтня 2019 року відзначила славний ювілей кафедра сурдопедагогіки та сурдопсихології імені М.Д. Ярмаченка Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова

Подумки повертаюся до часу свого навчання у 1983–1988 рр. під керівництвом чудових людей — декана дефектологічного факультету **КОЛЕСНИКА Івана Пантелійовича** і блискучого педагога-науковця, завідувачки кафедри сурдопедагогіки **ЗАСЕНКО Наталії Федорівни**.

Розповім про долю своїх одногрупників, але більше знаю про земляків-львів'ян. У Львівській школі № 101 Марії Покрови для глухих дітей працює **Надія СТРУТИНСЬКА**, у Жовківській школі — **Богдана РАДУХ**, а Підкамінську школу-інтернат в нашій групі представляло аж 4 її працівники (**Надія КОХМАН**, **Ольга БУТИНСЬКА**, **Слава ЛАВРИН**, а також єдиний чоловік нашої групи, **Василь**, який тривалий час працював вихователем).

Успішно працює **Світлана КУРАСЄВИЧ**, сьогодні вона — заступниця директора з виховної роботи комунального закладу «Корсунь-Шевченківський багатопрофільний навчально-реабілітаційний центр «Надія» Черкаської обласної ради.

Після декретної відпустки перейшла до нашої групи й успішно навчалася молода жінка з втратою слуху **Ніна ДЕШКО**, яка працювала заступником директора Ужгородського УВП № 2 УТОГ з навчально-виховної роботи.

З нами навчалася і **Наталія КАМЕНСЬКА** — головна редакторка газети «Наше життя», президент Об'єднання нечуючих педагогів і моя подруга зі студентських років.

Староста нашої групи — **Аеліта КРЮКОВА**, в минулому педагог Чернівецької школи для глухих дітей № 1, ревно зберігає світлини своїх одногрупників та педагогів кафедри, серед яких фото викладачки курсу «Анатомія та фізіологія» — професорки **Олеми ТЕПЛИЦЬКОЇ** та її колеги, викладача курсу «Анатомія лор-органів» **Галини КОРИСТЕНСЬКОЇ**, курсу невропатології та психопатології — **Маргарити РОЖДЕСТВЕНСЬКОЇ**, курсу засобів звукопідсилюючої апаратури **Івана ЛОБУРЦЯ**, сурдопедагогіки — **Ельвіри ГРОЗИ**, «Вступу до спеціальності» — **Георгія КОБЕРНИКА**. У нас викладали методику української мови **Марія ШЕРЕМЕТ** і дошкільну сурдопеда-

гогіку — **Людмила ФОМІЧОВА**, які сьогодні є професорками факультету, очолюють факультет та кафедру сурдопедагогіки нашого улюбленого вишу.

Всіх наших викладачів, як і всіх студентів нашої великої групи, я згадати не в змозі.

Своїми успіхами, дорогі наші вчителі, ми завдячуємо вам. Адже ви у нас вклали зерна мудрості, порядності та людяності, які ми пліч-о-пліч продовжуємо сіяти на нашій педагогічній ниві.

Многая літа нашій кафедрі сурдопедагогіки, нашому факультету, його вихованцям та їхнім родинам!

На многії, щасливі літа!

15 листопада відзначила свій ювілей ветеран Ужгородського УВП № 2 УТОГ Ганна Іванівна ГУБІНА.

Від щирого серця вітаємо Ганну Іванівну з чудовим святом!

Бажаємо міцного здоров'я, довголіття, нев'янучої краси, родинного щастя і добробуту.

*Хай сонце привітно сміється,
І все у житті вдається.
Хай діти, онуки шанують завжди
І доля Вам щедро дарує плоди.
Від горя боронить молитва свята,
На многії, щасливі літа!*

З повагою директор та колектив УВП № 2 УТОГ м. Ужгород

БЛІЦ-ІНТЕРВ'Ю НА СЦЕНІ І ЗА ЛАШТУНКАМИ

... з Валерієм МАРУЩАКОМ:

— Ким Ви працюєте?

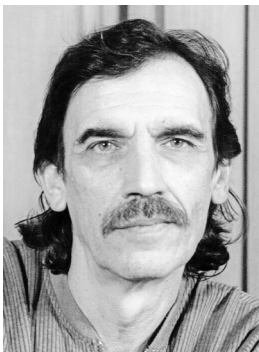
— Я — артист і машиніст сцени.

— У якому році Ви розпочали свою роботу в театрі?

— У 1972 році. Народився в Запоріжжі і за порадою мами приїхав до Києва, пройшов конкурс і став працювати в театрі. За 47 років роботи виступав у різних жанрах: танці, акробатика, фокуси, пантоміма...

— Яка Ваша найулюбленіша роль?

— Це роль у спектаклі «Ассоль».

... з Оксаною АБРАМ:

— Ви така молода...

— Так, я наймолодша серед акторів.

— Маєте відповідну акторську освіту? Яке відділення закінчували?

— Три роки вчилася на відділенні пантоміми.

— Ви роль зараз готуєте? У якому спектаклі?

— Зараз готуємося до прем'єри за п'єсою «Стукати не треба».

— Бажаю вам успіху!

— Дякую!

... з Мариною НАГУЛЯК:

— Ви — молода артистка театру, а вже брали участь у спектаклях?

— Так, у «Лісовій феєрії» грала Килину і Весну.

— Що найбільше подобається під час участі в спектаклях?

— Найбільше подобаються виступи із жестиовою піснею і танцювальні номери, а от участь у драматич-

них постановках не приносить такої насолоди.

— Яка у вас мрія?

— Мрію проте, щоб у театрі справи пішли на краще, на підйом!

— Про популярність?

— Ні, я маю на увазі не популярність, а те, що нам, як професіоналам, треба підвищувати свій рівень разом з балетмейстером, на уроках з хореографії і майстерності актора, у спільній роботі з режисером. Ми самостійно цим займаємося, але потрібна допомога кваліфікованих спеціалістів.

— Будемо сподіватися, що все це буде.

... з Анастасією АГАПОВОЮ:

— Зараз в театрі репетиція нової вистави. В якому образі Ви виступаєте?

— Я беру участь у масовці.

— Це тільки початок артистичної кар'єри. А про що мрієте?

— Мрію про найрізноманітніші ролі у майбутньому.

— Бажаю, щоб ці мрії збулися!

... з Юлією СТОЦЬКОЮ:

— Ви давно вже працюєте в театрі?

— З 2002 року.

— У багатьох спектаклях грали?

— Так. А першою була головна роль у спектаклі «Принц Ріке», у якому я грала разом з Віталієм Науменком.

— Які були відчуття після першого спектаклю?

— Одразу було відчуття, що це моє, швидко і легко увійшла в образ. А потім вже були інші ролі. Наприклад, у казковій феєрії «І сміх, і сльози» у мене була негативна роль Двудіче — це цікавий досвід. У «Лісовій феєрії» грала Килину — вольо-

ву і владну жінку. Але найбільше мені подобається саме моя перша роль принцеси Абрикотіни.

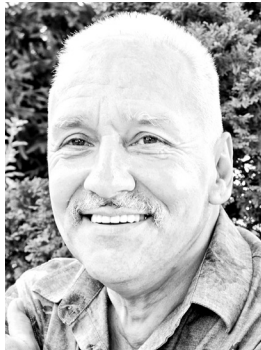
— **Напевне, важко заучувати тексти?**

— Так, нелегко, часто втомлюєшся дуже, але надихає те, що глядачам моя гра подобається, вони аплодують, радіють. Це надає сил і наснаги.

... з **Анатолієм ЗУБЕНКОМ:**

— **Ви працюєте костюмером. А костюми шие самі чи купуєте?**

— Ми використовуємо ті запаси, які є, а до великих постановок шиемо нові. Пошиттям костюмів займається Ольга Кіраш, а я допомагаю із закупівлею матеріалів.

— **А скільки всього у вас у театрі костюмів?**

— Важко сказати. Дуже багато, може й тисячу.

— **Ви давно працюєте костюмером?**

— Вже 14 років. Спочатку працював двірником. Пізніше завідувачка костюмерним відділом Світлана Мацук у зв'язку з великим обсягом роботи запропонувала перейти працювати до неї, допомагати їй.

— **Але ви ще й виступаєте на сцені?**

— Я не професійний артист, а учасник художньої самодіяльності, беру участь у постановках Народного самодіяльного театру. Мені справді подобається виступати на сцені.

... з **Надією КРИЦЬКОЮ:**

— **Ви вже багато років працюєте в театрі.**

— Так, працюю гримером-пастижером, допомагаю з пошиттям костюмів та іншу роботу виконую. Прийшла в театр «Райдуга» в 1969 році, виступала на сцені, потім перейшла на посаду костюмера, а зараз працюю гримером.

— **Чим запам'яталася Вам робота на сцені?**

— Я виступала в танцювальних номерах, була ведучою концертних програм. Люблю мистецтво, тому продовжую далі працювати в театрі.

— **Складно працювати гримером?**

— Я вже звикла до цієї роботи. Потрібно підбирати грим, робити макіяж, зачіски, підбирати парики

для створення різних образів. Крім того, ми часто самі виготовляємо реквізит.

— **Ви працюєте в театрі вже 50 років, це Ваш другий дім... Дозвольте побажати Вам подальших успіхів і міцного здоров'я.**

... з **Богданом ЛУКОВИЧЕМ-ЧАЙКОЮ:**

— **Ви не чуєте? Погано знаєте жести?**

— Так. У 12 років мені поставили кохлеарний імплант. Я говорю, чую музику.

— **Є стереотип, що з кохлеарним імплантом не можна активно рухатися, стрибати.**

— Ні, стрибати якраз можна.

— **А плавати?**

— Під час плавання імплант знімаю.

— **Ви закінчували масову школу?**

— Так, а зараз навчаюся на 5 курсі Інституту мистецтв Київського університету ім. Бориса Грінченка на факультеті хореографії. Працюю в театрі «Райдуга» вже другий сезон.

... з **Тетяною ГИКАВОЮ:**

— **Ви виступаєте не лише як актриса, а й як режисер. А що у театрі найважче?**

— Найважче? Не буває все легко: треба думати, докласти зусиль, працювати.

— **Добре, трохи змінимо запитання: яка роль була для Вас найскладнішою?**

— Напевне, найважче довелося під час роботи над спектаклем «Філософія кохання», де складно працювалося над роллю.

— **А результат сподобався?**

— Так, у підсумку сподобалося.

— **Яку виставу Ви мрієте поставити?**

— Вже є у репертуарі поставлена мною вистава «Іванова ніч» («Ніч невинних забав»), а зараз багато роботи у зв'язку з прем'єрою.

— **Все ж на майбутнє сподіваємося побачити Ваші нові цікаві постановки!**

— Дякую, будемо старатися.

Підготувала Тетяна КОРНІЄНКО

ДІЮЧИЙ РЕПЕРТУАР ТЕАТРУ МІМІКИ ТА ЖЕСТУ «РАЙДУГА»

«Лісова феєрія» — музично-пластична драма за мотивами поеми Лесі Українки «Лісова пісня». У виставі розповідається про нерозділене кохання казкової лісової Мавки до звичайного парубка Лукаша. Режисери — Олександр Бельський, Володимир Гончаренко.

«Добрий принц Ріке» — казкова феєрія за мотивами казок Ш. Перро, К. Бернар і Ф. Конні. Абрикотину — вродливу, багату, але нерозумну наречену видають заміж за горбатого, але розумного і доброго принца Ріке. Сила кохання змінює їх: Абрикотіна стає розумною, а Ріке — вродливим. Режисери — Володимир Федоров, Володимир Гончаренко.

«Ми — браття козацького роду» — фольк-шоу. Ця програма — справжнє свято української жестової пісні. В програмі представлені художні мотиви народної художниці України Марії Приймаченко. Режисер — Володимир Гончаренко.

«Рейс 13-13» — за мотивами казки С. Михалкова «Трусохвостик». Повчальна історія про полохливого зайчика, який при непередбачених обставинах зміг врятувати інших. Режисер — Володимир Гончаренко.

«КВАДРО-МИМ-ШОУ» — 4 клоунів: ВАДРО, АДРО, ДРО і РО. Кожен хоче бути кращим і щасливим. Кожен хоче мати надійних друзів і знайти справжнє кохання. Режисер — Володимир Гончаренко.

«Дюймовочка» — пластично-ілюзійна казка для дітей та їх батьків, за мотивами казки Г.К. Андерсена «Дюймовочка». Режисер — Володимир Гончаренко.

«Ніч невинних забав» — за мотивами п'єси А. Стрінберга «Фрекен Жюлі». Основна тема — взаємовідносини між чоловіками та жінками. В ніч на Івана Купала вирують пристрасті: кохання, віра, підступність, наївність, всюдозволеність... Режисер — Тетяна Гикава.

«Свято в джунглях» — мюзикл для дітей. Ця вистава-казка запрошує глядача в таємничий світ джунглів, диких звірів. Режисери — Володимир Федоров, Володимир Гончаренко.

«...Стукати не треба)))» — інтрига за мотивами п'єси Джона Патріка «Чоловік для Памели». Ця п'єса про те, що світ безкорисливих стосунків людей є і продовжується в бажанні допомогти і підтримати, у вірі у любов. Режисер — Володимир Гончаренко.

ПРО НАС ПИШУТЬ, ГОВОРЯТЬ, ПОКАЗУЮТЬ...

Рекламний ролик
про театр «Райдуга»

<https://youtu.be/oJOMbffSbLQ>

Святковий концерт, присвячений
XIX з'їзду УТОГ

<https://youtu.be/lcbWgL1bpzM>

1-й Міжнародний фестиваль особливих театрів (Астана, Казахстан)

<https://youtu.be/RK7jLkUPw6A>

https://www.instagram.com/wide_world2018/

Поетична вистава «Тиха зірка»

<https://youtu.be/KBjABozlpvw>

Газета «День» —
«Унікальний театр «Райдуга»

<https://bitly.su/V02z>

Театр «Райдуга» — репетиція

<https://youtu.be/rdS6RU3F72A>

«Артист мовчазної сцени»
(про В. Стьопкіна)

«Україна молода» Випуск № 118 від
20.08.2013 р. Укрінформ

«Лише мовою тіла. Що найбільше вражає у виставі «Лісова феєрія»

<https://bitly.su/xC2mfSHi>

Гастролі театру «Райдуга» у Вінниці.
«Гонорари Арбату»

<https://youtu.be/0F4n5TX49Bw>

«20 років сяє «Райдуга»
на рідній сцені»

<https://bitly.su/va6DQdy>

«Мистецтво, створене тишею»

<https://bitly.su/ouOD>

Унікальний театр «Райдуга»

<https://youtu.be/hWD1d8ioXKs>

ЗАПРОШУЄМО НА ЮВІЛЕЙНІ ВИСТАВИ
Культурного центру Українського товариства глухих:

26 листопада 2019 р.

Прем'єра
...СТУКАТИ 19:00
НЕ ТРЕБА)))

Інтрига театру
за п'єсою Джона Патріка
«Чоловік для Памели»

27 листопада 2019 р.

**«Я без пісні —
не я!»**

Вечір пам'яті
Заслуженого артиста України
Олександра Кушніренка

Початок о 19:00

28 листопада 2019 р.

**«СЕРПАНТИН-ШОУ
НАЙКРАЩЕ
У «РАЙДУГИ»**

Початок о 19:00

50 ВІДТІНКІВ

**50
SHADES
OF
«RAINBOW»**

«РАЙДУГИ»

Фотоальбом, виданий до ювілею —
«50 відтінків «Райдуги»

Театру
міміки
та жести

«Райдуга»

50 років

